

absynt

JATERNICE

Clémentine Beauvais

TIAHNU

Preložila
Andrea Černáková

NA PARÍŽ

absynt

Clémentine Beauvais

**JATERNICE
TIAHNU
NA PARÍŽ**

Preložila Andrea Černáková

Les Petites Reines by Clémentine Beauvais
Text © Clémentine Beauvais, 2015
Translation © Andrea Černáková
Design, Layout & Illustrations © Zuzana Bartová

ISBN 978-80-8203-314-7

*Všetkým mojim milým z Bourg-en-Bresse,
ktorí tu budú letmo vystupovať.*

HUDOBNÉ NAHRÁVKY

ELEPHANZ

Time For A Change

STROMAE

Papaoutai

JANE BIRKIN

Être ou ne pas naître

INDOCHINE

3 nuits par semaine

JONI MITCHELL

All I Want

FRANÇOISE HARDY

Soleil

LISA LEBLANC

Y fait chaud

WEWERE EVERGREEN

Penguins And Moonboots

M

Les Triplettes de Belleville

INDOCHINE

L'aventurier

MUSE

Invincible

THE TURTLES

Happy Together

NANCY SINATRA

These Boots Are Made For

Walking

LOUIS ARMSTRONG

What A Wonderful World

PRVÁ ČASŤ

BOURG-EN-BRESSE

1

Tak a je to, výsledky sú na facebooku: som tretia, bronzová jaternica.

Som trocha v rozpakoch. Ako dvojnásobná Miss Jaternica som sa cítila neporaziteľná, no mýlila som sa.

Už viem, kto získal prvé miesto. Je to tá nová z béčky v predposlednom ročníku, nepoznám ju. Volá sa Astrid Blomvallová. Má svetlé vlasy, tvár posiatu pupákmi. Škúli tak, že z ľavej zreničky jej vidno sotva polovicu – zvyšok zakrýva viečko. Výber poroty nikomu netreba ozrejmovať.

Titul I. vicemiss Jaternica udelili malej Hakime Idrissovej, tá chodí do našej školy len druhý rok. Ako inak, aj ona je poriadne škaredá, má fúziky a trojitú bradu – na prvý pohľad čistá mangalica.

Náš drahý priateľ Malo pridal pod fotografie osemnástich dievčat v užšom výbere komentár. Vyjadril mi uznanie:

„Konkurencia bola tvrdá, ale Mireille Laplanchová pre mňa bez debaty ostáva absolútnou kráľovnou všetkých jaterníc. Jej obrovský želatínový zadok, ovísajúce kozy, krumpľovitá brada a malé prasacie okále sa naveky vryli do našej pamäti.“

Už to má kopu Páči sa mi to (78).

Jedno pridám aj ja (79).

Potom zídem do jedálne a oznámim mame: „Tento rok mám bronz, som II. vicemiss Jaternica!“

„Aha, takže by som ti mala zablahoželať?“

„Hm, neviem. Bola by si radšej, keby som to zasa vyhrala?“

„Najradšej by som bola, keby ťa za nijakú jaternicu vôbec nezvolili, ani vtedy, ani teraz.“

„Tak si sa nemala vyspať s tým nechutným starým capom.“

„Nehovor tak o svojom otcovi.“

„Nikdy nevieš, možno by bol na mňa hrdý!“

„Nebol by hrdý.“

„Pošlem mu list.“

„Nič mu neposielaj.“

„Milý ocinko, na konci tohto skvelého školského roka zvolili tvoju drahú dcéru za II. vicemiss Jaternica na Osemročnom gymnáziu Marie-Darrieussecqovej v Bourg-en-Bresse. Je to príjemné sklamanie, lebo zvyčajne býva prvá, teda Miss Jaternica.“

„Mireille, lezieš mi na nervy.“

Mama prevráti oči a pošťazuje sa lampe z obchodného domu Habitat: „Neznášam pubertiakov.“

Môj otec je spolovice Francúz a spolovice Nemec. Aby sme zachovali jeho anonymitu, nazvime ho pán Klaus von Štrúdel. Klaus je profesor na Sorbonne v Paríži a píše knihy o filozofii. Bol aj školiteľom záverečnej práce mojej mamy a zjavne ju viedol veľmi dobre, keďže otehotnela a v bruchu jej začala rásť moja maličkosť. Žiaľ, ich vzťah sa nesmel prevaliť! Pretože Klaus bol v tom čase – a, mimochodom, ešte stále je – manželom osoby s enormným potenciálom. A nemýlil sa: táto osoba je už dva roky prezidentkou našej prekrásnej domoviny – Francúzskej republiky. Nech sa to nekomplikuje, volajme ju Baracka Obamettková.

Baracka Obamettková a Klaus von Štrúdel majú spolu troch synov, takže mám troch nevlastných bratov debilne pomenovaných podľa hrdinov gréckych bájí, ale aby sme sa v nich vyznali, budem ich označovať radšej prezývkami Joël, Noël a Citroën.

Z pre mňa nepochopiteľných dôvodov mama odišla z Paríža, len čo zistila, že je tehotná; rozhodla sa stať učiteľkou filozofie na gymnáziu v Bourg-en-Bresse, čo je niečo ako krajské mesto departmentu Ain (jeho číslo je 01 a ten názov sa ani len nepokúšajte vysloviť). Vydala sa za nejakého pána Philippa Dumonta, ktorý je presne taký ako jeho meno.

Všetci traja si spoločne nažívame v rozkošnom domčeku so záhradou a spoločnosť nám robia pes Micko a mačka Žemlička.

Som s Klausom v kontakte? Nie, lebo ani na jeden list mi neodpísal. Namiesto toho, aby odpovedal svojej utajenej dcére, dáva rozhovory časopisu Filozofia. Okrem toho každé tri roky zo seba vypučí nejaký metafyzický traktát. Mama si ich kupuje a číta a ja ich čítam tiež. Hovorí nebudeš tomu rozumieť, Mireille, je to ťažké, ale ja si ich aj tak čítam a niekedy aj rozumiem, o čo tam ide.

Klaus píše napríklad takého veci: „Špekulatívny realizmus poslúžil ako lubrikant pri prechode k metafyzike oslobodenej od Kanta...“

„Myslenie Quentina Meillassouxa prevracia súčasnú metafyziku hore nohami a imperatívne do nej vnáša záchvevy rozkoše...“

„Na druhej strane odmietam nástup vykastrovanej filozofie bez Platóna a Descarta...“

Ja: „Ten Klaus je vlastne riadny úchylák, čo?“

Mama: „Už s tým fakt prestaň! Po prvé, nevolá sa Klaus, po druhé, vôbec tomu nerozumieš, jeho myšlienky sú revolučné, ale to ty nepochopíš, nemôžeš to pochopiť.“

„Mami, veď prirovnáva Platóna a Descarta ku guliam.“

„Pätnásť!“ vykypí z mamy. „Pätnásť rokov... To je naozaj ten najdebilnejší vek na svete!“

„Pätnásť a pol, poprosím.“

Prvý list som Klausovi poslala, keď som mala osem:

Dobrú deň, ujo,

moja mama (Patricia Laplančová) mi povedala, že ste môj otec. Chcela by som sa s Vami stretnúť v Paríži a zoznámiť sa s [Joëlom a Noëlom].* Chodím na Základnú školu Laurenta-Gerra, dobre sa učím a čítať som sa naučila, už keď som mala štyri roky.

S pozdravom

Mireille Laplančová

*(V tom čase [Citroën] ešte nebol na svete.)

Druhý som napísala v dvanástich:

Milý pán Klaus,

neodpovedali ste mi na môj prvý list. A aké by to bolo milé! Už druhý rok chodím na Osemročné gymnázium Marie Darrieussecqovej. Som najlepšia žiačka v triede. Stále by som sa s Vami rada stretla. V Paríži alebo inde. Tu je moje číslo na mobil [...].

So srdečným pozdravom

Mireille

Tretí som napísala pred tromi mesiacmi.

[Klaus],

si môj otec. Vieš o tom, lebo si už odo mňa dostal dva listy. Vídám Ťa v telke s [Barackou Obamettkovou], [Joëlom, Noëlom] a [Citroënom] a to, že si mi neodpovedal, sa podľa mňa nedá nazvať inak ako nehanebnosťou. Mám pätnásť rokov, nie som sprostá. Mama „s týmto všetkým“ nič nemá, to len pre prípad, že by Ťa to náhodou znepokojovalo. Prečítala som všetku Tvoje knihy. Zavolaj mi.

Mireille

Znova fiasko. Mama o poslednom liste vie, pretože kým som ho poslala, obálku som nechala položenú na dobre viditeľnom mieste.

[Klaus von Štrúdel]

Elżzejský palác

Paríž

Milý poštár, ponáhľaj sa, otcovstvo nepočká!

„Náramne vtipné,“ povedala mama, keď to videla, „náramne vtipné, ale aké si ty len duchaplné, dieťa moje! Až mi slzy tečú od smiechu.“

„Naozaj mu ten list pošle? Nemali by sme jej to zakázať?“

spýtal sa Philippe Dumont so znepokojeným výrazom na tvári (= ohrnutá pera + pohrávanie sa s manžetovými gombíkmi).

„Treba ju nechať, nech si robí, čo chce, z jej strany je to len provokácia,“ odvetila mama. „Neodpovie jej, takže je to vlastne jedno.“

Philippe Dumonta odjakživa preveľmi zarmucovalo, že v mojom živote nedokáže zaplniť diery po neprítomnom Klausovi von Štrúdelovi. Chodí so mnou do kina, do múzea a na bowling. Dovolí mi jesť gaštanové pyrė rovno z plastovej vaničky. Hovorí: Ber ma ako svojho otca, Mireille, som predsa tvoj otec! Dám si ruky pred ústa, aby som znela ako Darth Vader, a urobím: Vrahaask... Vrahaask...

Ja som tvoj oteeec! Potom ma pokarhá: Toto je môj dom, Mireille! Môj gauč! Žiješ u mňa a bol by som rád, keby si si to uvedomila. Nie je to celkom pravda, lebo polovicu domu vlastní mama, ibaže by vzhľadom na svoj mizerný učiteľský plat nemala z čoho vyplatiť polovicu úveru, zatiaľ čo Philippe je dobre situovaný notár a ešte aj rotarián (to znamená, že chodí do Rotary klubu)...

„Mami, a čo je to ten Rotary klub?“

„Je to klub, v rámci ktorého sa stretávajú ľudia ako Philippe, ľudia pracujúci v rôznych oblastiach, stretávajú sa a rozprávajú o kadečom, predstavujú si navzájom svoje deti.“

Philippe ma tam raz vzal, že ma predstaví.

„Toto je Patriciina dcéra Mireille.“

Rotariáni boli po-te-še-ní, že si môžu nad chuťovkami s kaviárom z lososa potriať rukou s Quasimodom. Raz, mohla som mať asi deväť rokov, ktosi výnimočne duchapl-ný poznamenal: „Tá malá sa neuveriteľne podobá na toho filozofa, veď viete ktorého.“

Bolo to ako záblesk nádeje; pozerala som na toho ružolíceho chlapa s lysinou a zo všetkých síl som si opakovala: No poď, povedz, že sa podobám na Klauza von Štrúdela, zasej podozrenie, nech ľudia prerátajú dátumy... Ak celé mesto Bourg-en-Bresse podpíše petíciu, možno ma Klaus uzná za svoju dcéru!

Ale namiesto toho jedna pani vyhlásila:

„Na Jeana-Paula Sartra?“

A muž pokýval hlavou:

„Áno, presne! Na Jeana-Paula Sartra.“

„Tak to teda nie je ktovieaký kompliment,“ bavila sa pani so smiechom.

„Veru nie,“ pripustil pán celkom bez zábran.

Google → Jean-Paul Sartre → škulavý starec, neskutočne škaredý. Takmer škaredší ako Klaus.

Na druhý deň ráno som pred mamou vyhlásila:

„Stavím sa, že ak by si sa stretla so Jeanom-Paulom Sartrom, skončíš v jeho posteli.“

„Aby si jednu nevyfasovala.“

„Ja len hovorím, že je to presne tvoj typ! Filozof, revolu-ci-onár, kadejaké veľké teórie a toto a tamto... To je kompli-

ment, mamulienka! Prečo si všetko tak berieš?“

„Prestaň si tu zo mňa ťahovať. Neváľam sa v posteli s filozofmi ani s nikým iným.“

„Tak či onak, musím ti oznámiť, že už nie je medzi živými. Zomrel v roku 1980, ten Jean-Paul Sartre. A ja som sa narodila až o stovky rokov neskôr, takže niet pochyb, že to nie je môj otec.“

„Môžeš si byť istá, že nie je,“ zavrčala mama.

Potom som hodnú chvíľu spievala pohrebný pochod (tam-tam-tadam-taaam-tadam-tadam-tadam) ako prejav úcty k pamiatke Jeana-Paula Sartra. To už mamu poriadne vytočilo: Tak a dost, Mireille, trhá nám to uši! Vtedy som vyrukovala s címsi, čo už bolo naozaj priveľa: „Vieš, čo sme sa, mamulienka, učili na dejepise? Po druhej svetovej vojne všetkým Francúzkam, ktoré spávali s Nemcami, ostrihali vlasy. Tak si predstav, že veľa nechýbalo a...“

Premerala si ma. Jeden by povedal, že v duchu sumarizuje, čo som práve povedala, a nemôže tomu uveriť. Trocha ma to vystrašilo, ale len tak zo žartu som dodala: „Šmik-šmik, mala by si po frizúre!“

Plesk!

„Choď do svojej izby, zmizni mi z očí.“

Neviem, prečo tak rada vytáčam svoju matku. Neviem, prečo som vyliala do záchoda celý flakón parfumu Flower By Kenzo, ktorý mi láskavý Philippe Dumont daroval na narodeniny. Hej, Mireille, poďakovala si sa Philippovi za ten

parfum, čo ti dal na narodeniny? A ani som ho nespláchla, aby mu došlo, že jeho päťdesiatštyri navoňaných eur skončilo v kanáli.

Neviem prečo, ale je to tak.

2

Karpavý/-á prídavné meno. Ktorý/-á má karpiny.

Karpavé oči.

Karpavé oko je oko s nánosmi bieleho a lepivého slizu, ktorý vylučujú oči. Je to oko, ktoré je akoby polepené vlastnou očnou hnačkou.

Takéto oko na mňa pozerá cez tmavé okno na kuchyni.

„Čo je to za čudo?“

To čudo klope na sklo – z rúk mi vypadne kotúč papierových utierok a odvinie sa až k preskleným kuchynským dverám vedúcim do záhrady. Pripomína mi to červený koberec (ibaže bielej farby). Prejdem po cestičke, ktorú mi rolka ukazuje, a otvorím presklené dvere na kuchyni.

Je to Miss Jaternica osobne: Astrid Blomvallová. Prešľapuje z nohy na nohu. V mojej záhrade. V tme. A sleduje ma svojimi karpavými očami (hlavne to ľavé je karpavé). Má na sebe

tmavomodré, až príliš obtiahnuté džínsy a tričko s nápisom INDOCHINE, pod ktorým sú divne sa tváriaci chlapíci na už neostrej podobizni. Z rukávov jej trčia dve tučné ruky, ružové a mľandravé a s vyrážkami. Tvár má tiež tučnú a svetlé vlasy zopnuté do konského chvosta pripomínajú motúzy na pečienku. Na ľavom líci má jamku, ktorá na tejto mľandravej tvári namojveru vyznieva ako vykúpenie, jamka, v ktorej sa okamžite, a je to zrejme tým úsmevom, usadí moja náklonnosť voči Astrid Blomvallovej.

Len čo sa na mňa Astrid Blomvallová usmeje – akoby zároveň hneď aj oľutovala, že ukázala svoj strojček na zuby –, sklopí zrak a pozrie si na nohy (stiahnuté v sandáloch na suchý zips).

„Ahoj,“ zamrmle. „Prepáč, ale nie si ty náhodou Mireille Laplančová? Prepáč, že ťa vyrušujem, viem, že je neskoro, našla som si tvoju adresu v zozname.“

„Takže, Astrid, hneď si to vyjasnime,“ poviem a pozvem ju ďalej po červenom koberci, ktorý je v skutočnosti biely.

„Nemáš sa prečo ospravedlňovať. Prebrala si mi titul Miss Jaternica, no a čo?! Vôbec sa za to na teba nehnevám. Veď súťaženie je vo všeobecnosti zdravé. Myslím si, že každý by mal dostať šancu.“

Zdvihne ku mne oči, teda vlastne len to jedno, druhé sa zabudlo kdesi pod viečkom.

Hm. Zjavne nechápe, že žartujem; ľudia často nechápu, že žartujem.

A doriti, plače. Pozor, nebezpečenstvo záplav! Vy-

tiahnite vrecia s pieskom, postavte hrádze!

„Neplač, Astrid Blomvallová. Počuješ, slečna milená? Neplač, veď sa dehydratuješ! Na, tu máš, vysmrkaj sa.“

Kľaknem si, odtrhnem zopár papierových obrúskov z červeného koberca bielej farby a podám jej ich, akoby som ju žiadala o ruku. Poriadne sa vysmrká. Usadím ju na taburetku z Ikey, ktorá pod jej veľkým telom neslušne zavrzga. Mačka Žemlička sa zrejme nazdáva, že si sadám ja (pretože podo mnou taburetka vrzga zvyčajne rovnako), poponáhla sa do kuchyne a vyskočí Astrid Blomvallovej na kolená. Tá ju roztržito začne škrabkať po chrbte, čo Žemličku povzbudí, zdvihne chvost a ukáže jej svoju malú svetlohnedú ritnú dierku; potom sa otočí a začne Astrid olizovať slzy, čo jej stekajú po tvári. Je to prejav veľkej náklonnosti, ale je to aj trocha nepríjemné, pretože jazyk má ako pásik suchého zipsu na botaske.

„To je moja mačka Žemlička,“ zoznámim ich. „A to je Astrid Blomvallová. Prečo plačeš, Astrid Blomvallová?“

„No, zvolili ma za Miss Jaternica,“ narieka Astrid, „to je predsa dôvod na plač! Vo Francúzsku som sotva rok, v Bourg-en-Bresse ešte poriadne ani nebývam, a už je zo mňa Miss Jaternica.“

„Kde si bývala predtým?“

„Vo Švajčiarsku, u sestier.“

„U akých sestier?“

„No u mníšok, v katolíckej škole, chápeš?“

„Fíha,“ zatvárim sa znechutene, čím naznačím, že vý-